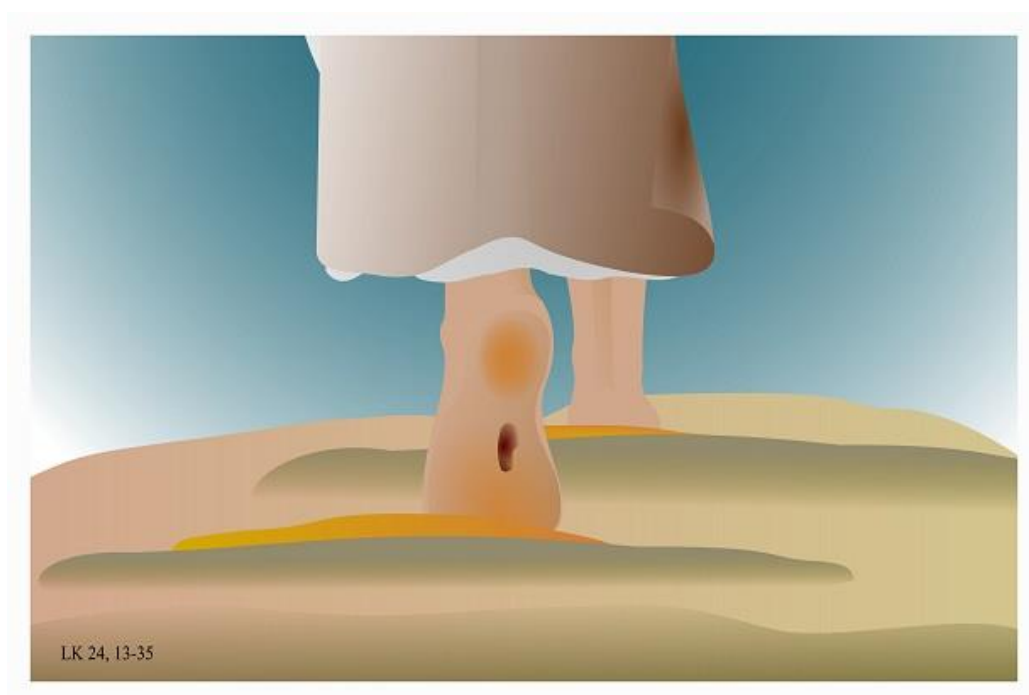

Drippey Béla:

Keresztút és feltámadás

Válogatások, korábbi könyveim tartalmából

Borítóterv, és grafikák:
Drippey Béla

Tartalom:

I. Keresztút

Stációk között / Bevezető gondolatok	7
--	---

Kék sirályok c. kötetből: /1982-

Isten könnyei	8
Krisztus, Pilátus előtt.....	8
Mi mindnyájan	9
Előtted Jézus.....	9
Isten szeretete	9
Veronika, kendőjét nyújtja	10
Jézus a kereszten	11
Jobb lator	11

Csendes Végtelen, végtelen Csend c. kötetből: /2012.04.27-

Király vagy te?	12
Te és én.....	13

Aranyfűst c. kötetből: /2013.02.04-

Hajolj vállamra Jézus	13
Keresztfa tövéénél	14
Kertedből	15
Útszéli kereszt	15
Megöleltelek.....	16
Köszönöm.....	16
Irgalom könnyei	16
Leborultál előttem	17
Istenem, láttalak	18
Rólam írtál Istenem	19

Csendélet c. kötetből:
/2013.07.30-

Elém jöttél	20
Találkozás.....	20
Jöjj közelebb!	21
Szívet cseréltél bennem	22
Azok a Sebek.....	23
Te, és én.....	23
Mit tehetnék érted?.....	24
Rózsák	25

Mélységekből, a Magasság mélységeibe c. kötetből:
/2013.12.24-

Nem fordulok el	25
Tele kosárral.....	26
Nem kellesz senkinek?.....	26

Aranyeső c. kötetből:
/2014.05.08-

Jártál velem	27
--------------------	----

Igazgyöngy c. kötetből:
/2014.09.21-

Azt nem tehetem.....	27
----------------------	----

Irgalom c. kötetből:
/2014.11.20-

Kiforgatott Igazság.....	28
Jézust, sírba helyezik / 1.....	28

Végtelen távol, és végtelen közel c. kötetből:
/2015.03.05-

Kezedbe ajánlom lelkemet	29
--------------------------------	----

Jézust sírba helyezik /2.....	30
Segítség nekem	30
Halál reá?.....	30

Szívkamra c. kötetből:
/2015.04.28-

Visszavártál	30
Ugyanúgy	31

Csendes eső c. kötetből:
/2015.09.9-

Feltétel nélkül.....	32
Irgalom virágai	32
Szeretsz engem?	32

Kegyelem cseppek c. kötetből:
/2016.01.25-

Szédülés.....	33
Lépésenként.....	33

Hajlékodban c. kötetből:
/2017.06.29-

Hajtsd fejed, ölembe.....	33
Mit tehetnék érted.....	34

Karjaidban c. kötetből:
/2018.01.14-

Jó Veled.....	34
---------------	----

Fogom a kezéd c. kötetből:
/2018.07.20.-

Csendes szeretet	34
Ki vagy te?	35

A csendbe lépek c. kötetből:
/2019.03.02.-

Szent Sebeid által	36
Mielőtt érintenék	36

Közel hozzád c. kötetből:
/2020.03.27-

Itt jártál	36
------------------	----

Kettesben c. kötetből:
/2020.11.18-

Milyen csend van	37
------------------------	----

Szerelem c. kötetből:
/2021.03.21.-

Nem tudnék rólad	37
Eljöttél hozzám.....	38
Szeretet feltja.....	38

Dalol a csend c. kötetből:
/2023.02.07-

Egyetlen út.....	39
Nem ott vagyok	40
Ne felejtsd el.....	40
Levél hozzád	41

Szomjazom c. kötetből:
/2023.09.27-

Keresztel előtt	42
Néma üzenet	42
Szívedre hajoltam	43
Tükrödben	43

II. Feltámadás

Aranyfüst c. kötetből:
/2013.02.04-

Felhők vonuljatok..... 44

Kozmosz c. kötetből:
/2014.07.16-

Szentség előtt..... 45

Aranyeső c. kötetből:
/2014.05.08-

Változó kor..... 46

Kegyelem cseppek c. kötetből:
/2016.01.25.-

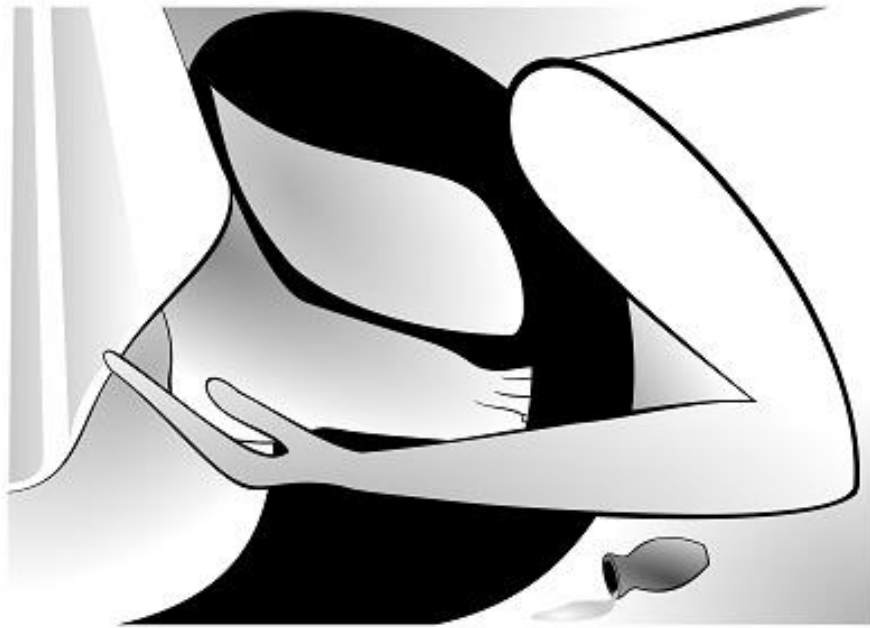
Szívemre hajolsz 47

Szélcsengő c. kötetből:
/2016.05.27.-

Irgalom csodálata 48

I.

Keresztút

Stációk között

Isteni szenvedéstörténet képen rögzített állomásai között, lehetünk a sorozat nézői, hallgatói, szemlélői, résztvevői is, akár a saját sorsunkon, saját szemszögünkből nézve az eseményeket, akár felülről, vagyis „kívülről”, Isten szeretetén keresztül megközelítve a történet pillanatait, saját sorsunk alakulását. Elvegyülhetünk a kívülállók között is, az eseményektől távolabb, vagy jóval távolabb, akik azonban ugyancsak résztvevők az emberiség megváltásának sorsdöntő szakaszfordulójában.

Kik a szereplők? Kikről szól ez a történet, és kik azok, akikért mindennek meg kellett történnie? Az ítélethozatallal, és a végrehajtásával le is zárult egy per? Kinek a pere? Ki, és kik között? Hogyan születhetett meg a vád egyetlen, - a legelső - gondolata?

Az a vád, mely bennünk fogalmazódik meg ma is, általában egymás és az Isten ellen, a Szeretet, és az Élet ellenében. Így a stáció újra kezdődik, és újra – meg újra résztvevői vagyunk. Nem mindegy, hogy hogyan. Nem mindegy, hogy hol állunk, és hol állunk meg, szakítva bűneinkkel.

Isten könnyei

Jézus a kereszten
Isten néma
Újra vétkezünk

Tömeghez csatlakozva
Bűnökkel bilincselve
Hová sietünk

Fegyverrel kezünkben
Egymásról dönthetünk
Meddig mehetünk

Az Isten csendjét nyitott szív ismeri
Ezt a világot mi alkotjuk újra
Ami szép benne mégis Isteni

Krisztus, Pilátus előtt

Szeretetünk nélkül maradt. Nem maradt más a számára, mint amit kértek, mondtak róla.
Egy papír a kereszten, melyre ez volt írva: király, a „zsidók királya”. Mert ezt akarták, hát
legyen akkor.

Papíron ez nem sokat ér.

Mi mindnyájan

Akaratban
Miért lennénk mi mindnyájan mások
Gyengeségben
Félve őrzött titkolt vonások

Amit hordozunk
Törékeny szeretet
Egyedül vagyunk
Mi vagyunk egyedül ilyenek

Előtted jézus

Itt vagyok
Ismerjük egymást
Útközben találkoztunk többször
Régi vágyad
Hogy előtted álljak

Tudtam
Ha nem is szóltál
Ha nem is szólítottál
Ha a tömegből
Nem is néztél hátra
Hogy szükségem van
Nekem is a megbocsátásra

Isten szeretete

Isten szeretete, tökéletes szenvedés.
Isten szenvedése, tökéletes szeretet.
Az Ember miatt, az Emberért történt.
Szenvedésében, és fájdalmában nem merünk osztozni. Személyesen elfogadni is nehéz, mert valamennyire azonosulnunk kellene Vele.
Félünk az eseményeket távolról is látni, benne részt venni. Félünk a közelébe menni, vagy pedig megállni egészen a Kereszt lábánál, és fölnézni Rá.

Veronika, kendőjét nyújtja

Tizenkét kép őrzi emlékét hosszú utadnak
Tizenkét kép közül az egyikben nem látom arcodat
Egy kendőbe rejtéd szenvedéseid nyomát
Veronika kendőjébe

Letörlöd vele a bűneinkért szenvedett fájdalmat
Mely még tovább kísér Téged keresztutadon
Keresem arcodat
És a kendő ráncaiban, magamra ismerek

Arra, aki voltam, és arra, aki vagyok
Néha jól esik felismernem azt a régit
Amit már majdnem elvesztettem

Megtört testedre nehezedik Kereszted
És Keresztem súlya
Állj meg
Állj meg, - kérlek újra
Töröld meg még egyszer arcodat
Állj meg, - kiáltom újra
Töröld le róla bűneim kosztát
Mely útközben rátapadt

Állj meg
Állj meg egy percre

- mely utolérne még
Töröld le most a kendő fodraiba

Hogy ne érjen utol Téged
Se engem soha többé
Soha

Odaadom kendőm, bűnbánatom jelét
Csak a felét tisztítsd le magadról
Legalább a bűneink felét

Jézus a kereszten

Elfogadtad az ostromozást és a vétket
Bűneim okozta véres verítéket

Míg egyedül terhemet vonszolod
Nem intesz meg nem mondasz semmit
Nem nézel föl, s az üvöltő tömegből
Sem okoltál az ítéletért senkit

Átölellek virágzó húsvét illatában
Koronád tövise homlokomat sérti

Véred cseppje hullt tenyeremre
Köztünk csend nyílt a Végtelenre
Tekintetedben sorsunk könnye
Néma válasz Istenszeretetre

Vágyaink sodrása keresztre emelve
Jézus
Jézus
Jézus
Az Isten szerelme

Jobb lator

„...Emlékszem rá; az emberek néma csöndben köréd gyűltek. Mindenki szótlan volt akkor, és hallgatag. Ott ültek, és figyeltek Téged.

Mintha országodat láttam volna akkor, a Te népedet körülöttem. Én is megálltam a hegy lábánál egy kis időre, mindenkitől távolabb. Onnét hallottam hangodat.

Az ország... - milyen is lehet? Milyen is lehet, amelyről beszéltél? Amelyben boldogságot ígértél?

Vajon lehet-e boldog az ember? Lehet-e boldogsága, amit annyira kerestél?

Nem, nem lehet, hogy nincsen. Mintha éppen érte vállalnál most mindent.

Talán akkor az én életem is megváltozhatott volna, de tovább mentem megszokott utamon.

Most itt vagyok melletted. Tovább nem juthatok. Bűneimmel, tovább nem bujdoshatok.

Sebeidben, és kínjaidban, az én múltam, és értelmetlen bolyongásaimnak nyomát látom. Nem takarja semmi sem.

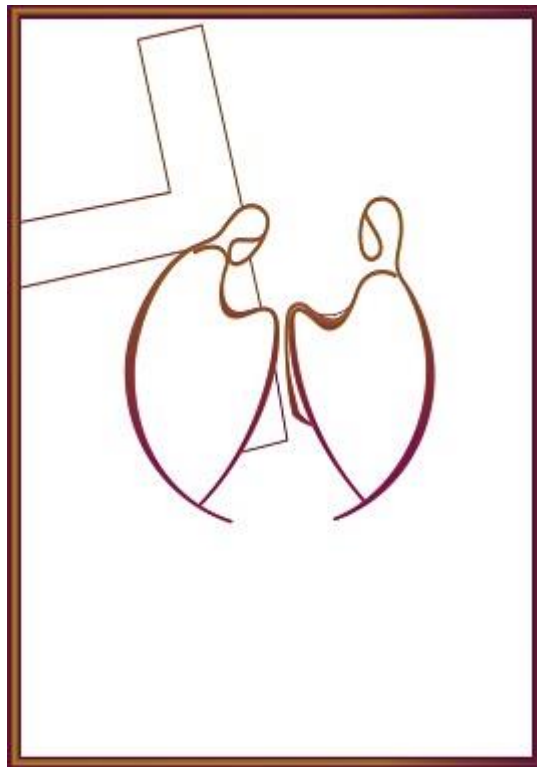
Mondhatnék - e bármit is? Volna - e szó, mely megváltoztatna most mindent?

Nem hazudhatom, hogy én nem akartam, csak hogy a fájdalmadat enyhítsem.

Már nem tagadhatok tovább úgy ahogyan szoktam, csak hogy ne így legyen.

Uram! Emlékezzél meg rólam, ha majd országodba jutsz!

Bocsáss meg én nekem!”

Király vagy te?

Emlékszel

Körötted pálmaágak lengedeztek

Boldog Jeruzsálem lakói üdvözöltek

Hozsanna Jézus, Dávid fiának

Most nem ünnepel közülük senki

Mind elmenekültek

Koronádat nem viselted

Sebzett hátadon keresztet cipelted

Palástodra sorsot vetettek
A bűnt kiáltották Rád
És rajtad nevettek

Egykor mosolyogni láttam arcodat
- Távoli üzenet a Mennyből

Most lehunyt szemedből
Könny hull kezeimbe
Szegek ütnek sebet görcsös tenyerembe

Nem mondtad
Hogy hajtsak előtted térdet
Megteszem mégis
Bár ezt sosem kérted

Te, és én

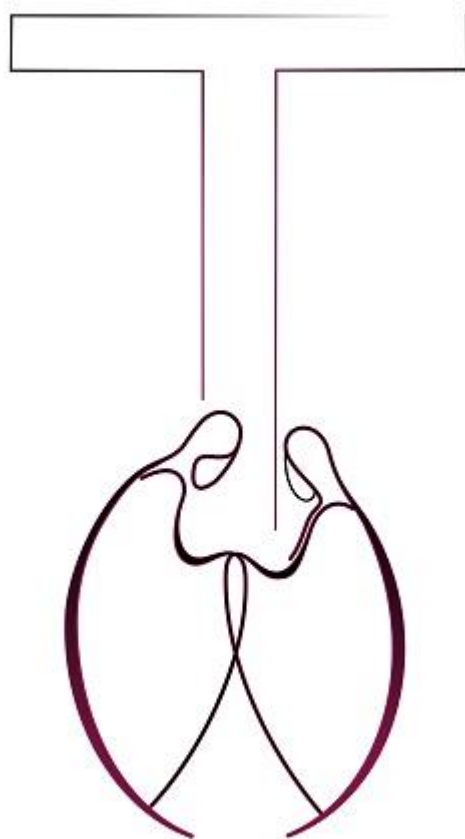
- Szívem minden mástól gazdag, és Te mégis szeretsz
- Magadra hagylak, és Te utánam jössz
- Becsaplak, és Te mindenben őszinte vagy hozzám
- Téged sújtalak vétkeimmel, és Te mégis megbocsátasz
- Én nem akarok szenvedni, miközben tested csupa vér
- Bennem kevés a hála, míg Te mindent örömmel fogadsz
- Amikor velem vagy, magadra hagylak
- Amikor egyedül maradok, Tégedet okollak
- Amit Tőled kapok, büszkeségemmel takarom
- Amit Neked adok, nem árulom el senkinek
- Amikor átölelsz, félek, nem szeretsz eléggé
- Amikor átölellek, magamhoz bilincsellek
- Amikor panaszkodok, koszorúd tövise alól, újra vér csorog
- Amikor Nélküled is boldog vagyok, újra indulsz keresztutadon
- Amíg nem fordulok Feléd, arcod nem láthatom
- Ha Rád nézek, rám tekint az Isteni Irgalom

Talán megértem, talán végre elfogadom
Talán magamhoz ölelem egyszer keresztem
És cserébe magamat adom

Hajolj vállamra Jézus

Hajolj vállamra Jézus
Minden elcsendesedett
Hajolj le hozzám Jézus
Hajtsd vállamra fejed

Hajolj vállamra Jézus
Kimerült Végtelen Szeretet
Meghasadt Irgalomnak szíve
Ölelj magadhoz engemet

Keresztfa tövénél

Oh csak maradnék
Előtted szüntelen
De visszatérve
Újra sáros a lábam

Leborulva előtted
Végtelen Isten
Szívemen is
Sár van

Mily átlátszó vagy
Istennek legföltettebb Tükre

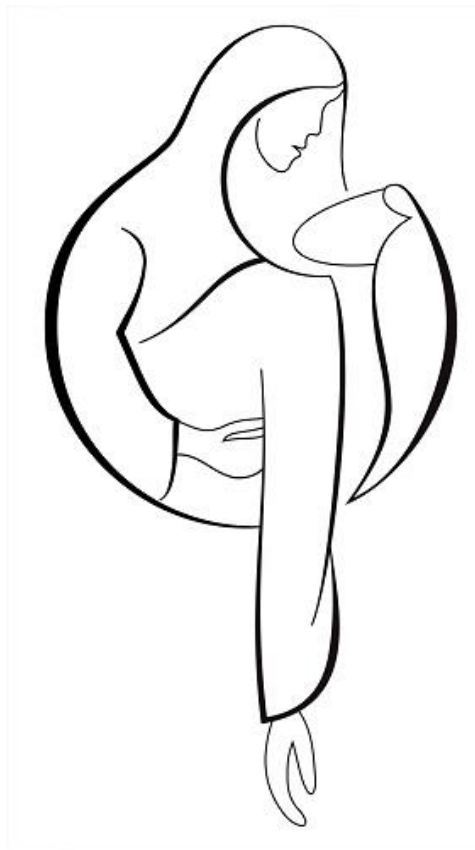
Benned látom csak
Erősségem mennyire
De mennyire gyöngé

Kertedből

Töviseimet nem törted
Kertedben türelemmel
Gonddal neveltél

Most itt ülsz
Bíborköpenyben
Vértől ázottan
Összeverten

A katonák
Koszorút fontak
Töviseim homlokodra
Szent sebeket nyomtak

Útszéli kereszt

Lehunyt szemeid
Mintha várnának

Amint Eléd érkezem
Mintha felnyílnának

Mintha rám néznél csendesen
És magadhoz ölelnél Istenem

Megöleltelek

Kereszteden
Megismertelek
Keresztünket átkarolva
Megöleltelek

Köszönöm

Kereszted szálkáit köszönöm
Köszönöm hibáit
Melyek sértik kezemet

Köszönöm
Köszönöm
Az ott hagyott szegeket

Köszönöm keresztemet
Köszönöm kérgeit
Amit enyhít a szeretet

Köszönöm
Nagyon köszönöm
A csodálatos sebeket

Melyekben ott vagy
És amelyekben csodál
A Végtelen Szeretet

Irgalom könnyei

Választhattam Jézusom
Döntennem kellett

A rosszat választom, a leg rosszabbat
Vagy döntök az Isten mellett

Köszönöm, hogy válaszomra vártál
Lehajtott fejjel mozdulatlan álltál

Nem néztél szemembe
Nem mondtál és nem kértél semmit

Megmutattál mindent
Megmutattad a Végtelen Irgalmas Istent

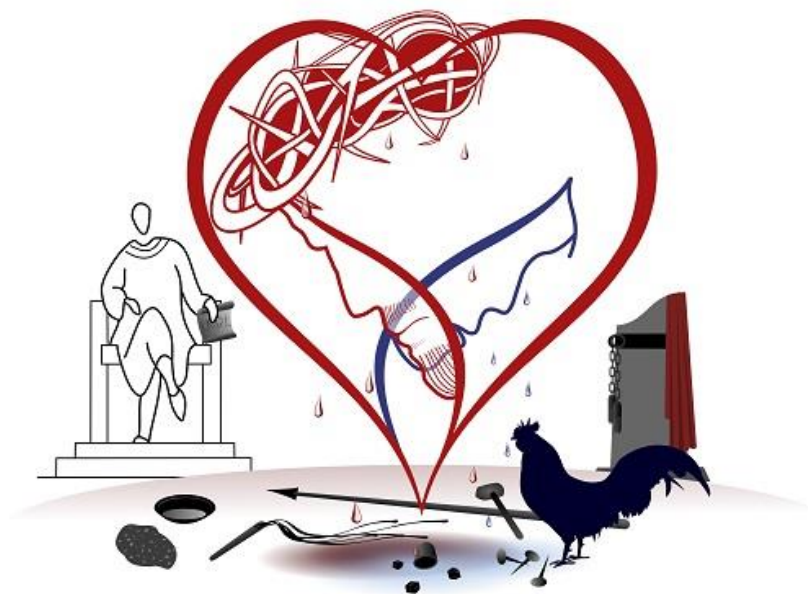
Köszönöm, hogy Veled mehettem
Hogy kereszted nyomát kereszttel követtem

Előtted nem kértem és nem mondtam semmit
Keresztem Eléd helyeztem

Lehajtott fejjel vártam
Válaszodra várva mozdulatlan egyhelyben álltam

Az égen Arcodat kerestem
Záporként köröttem, súlyos könnyek hulltak

A könnyek
A könnyek, az Irgalom könnyei voltak

Leborultál előttem

Nem láttam arcodat
Hiába néztelek

Hogy nézz a szemembe
Hiába kértelek

Néztem amint
Térdre hull előttem
Bíborpalástjában
A tehetetlen Isten

Kinek bírāja voltam
S nem adtam át helyem
Segítségem várta
S nem nyújtottam kezem

Istenem

Hányszor esett
Koronám a földre
Hányszor adtad
Palástod cserébe

Hányszor fordultam
Új erőre kapva
Emelt fővel
Saját utamra

Hányszor kérted
Hogy nézzek a szemedbe
Hogy helyezzem kezemet
Segítő kezedbe

Istenem láttalak

Egyszerre kavargott bennem
És forgott velem együtt minden

Mennyire kicsi tudtál lenni
Mennyire hagytad Magad
Jobban összetörni

Jobban, teljesen
Mindenben kedvünkre
Akartál tenni

Hogy ne maradjon
Belőled semmi

Látszólag minden elveszett
Hiába takarják a napfényt
Borús fellegek

Istenséged a Mindenség
Mindenséged a Szeretet

Rólam írtál Istenem

Lehajoltál Istenem
Rólam írtál a porba

Majd szívet rajzoltál
A felsorolt sorokra

Aztán egy keresztet
Szótlán, néma ítélet

Magadhoz öleltél
Míg a földet nézted

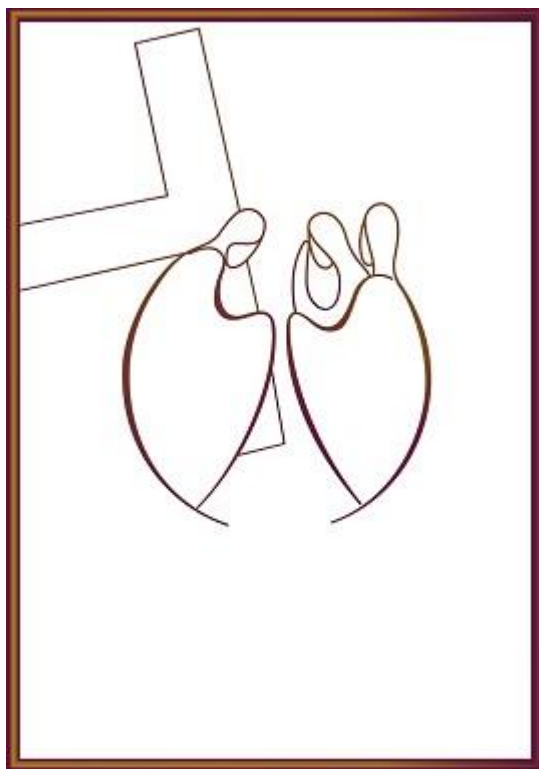
Hosszasan, örökre
Sebzett tenyered
Egy mozdulattal
Minden vétkemet törölte

Elém jöttél

Elém jöttél
Hogy kiengesztelj
Hogy leborulj előttem
Válladon kereszttel

Nem kértél számon
Tőlem semmit
Keresztem
Szótlatlanul cipelted

Nem engem feszítettek
Bűneim keresztre
Magadat adtad helyettem
Az Istennek cserébe

Találkozás

Istenem

Ki az, ki megáll most előttem
És tövissel homlokán rám tekint

Csak Te tudhatod egyedül
Miért kapta ezt a kint

Látom a szemén, hogy ismer
Szótlanul szólít:
Jöjtek közelebb

Mit tehetnék érted
Mivel enyhíteném szenvedésed

Imbolyogva tovább haladt
A távolodó kereszt súlya alatt

Csak álltam kifosztottan
Mégsem adtam semmit

Mint akitől elvettek, elvittek mindent
Múltamnak minden bűneit

Jöjj közelebb

Itt vagyok Istenem
Szólítottál
Jöjtek közelebb

Itt vagyok Istenem
Hozzád egészen
Érintésre közel

Megérintettél
Én is
Megérintettelek

Istenem Jézus
Ily hirtelen
Mi történik Veled

Testedet fekélyek lepik
Fájdalmas sebek

Szívem tisztább lett
Fehérebb a hónál

Pedig csak megérintettél
És én
Csak megérinthettelek

Szívet cseréltél bennem

Itt vagyok Jézusom
Itt vagyok Előtted

Kendőmet nyújtom
És egy pohár vizet
Fogadd el kérlek
Hadd segítsek

Istenem

Szívemben
Új kaput nyitottál
Bűneim helyébe
Szent Sebeket hagytál

Szeretetednek Isteni Nyomait
Melyek másképpen fájnak
Jeleit
Az Isteni szomjúságnak

Titkait melyekből
Mindig mutatsz csak keveset

Hogy megértsem
Hogy el tudjam viselni
Isteni Szeretetedet

Azok a sebek

Azok a sebek gyógyítanak
És azok a kezek
Kívül
És legbelül

Horzsolásokat
És háborús emlékeket

Pusztítást
Önpusztítást
Véres ítélezéseket

Gyászt
És temetéseket

Féktelen jókedveket

Hazugságokat
És nélkülözést

Isten nélküli életet

Szakítást
És a rombolásokat

Azok a Kezek
És azok a Sebek
Nem törlik el a fájó nyomokat

Gyógyítanak
És rajtuk keresztül válik Szeretetté
Minden pillanat

Te, és én

Valamit írtál
Rajzoltál a földre

Mintha szívem fölé hajolnál
És porba írnád
Mit ki tudtál olvasni belőle

Álltam dermedten
Mozdulatlanul
Ítéletre várva

Te tudtad egyedül
Hogy nem váratsz hiába

Lassú mozdulattal
A jelent mutattad
És egyetlen jövőmet

Az időt húztad
Csakis az Én időmet

Keresztet láttam
Ujjad nyomában
Valaki vállára vette

Nem nézett hátra
Szorosan magához ölelte

Hogy az Irgalom győzzön
A Szeretet Ítélet
Megértettem Istenem
Hangtalan kérésed

Ha szeretni akarsz
Maradj közvetlen Mellettem
Segíts
Vállamon cipelni keresztet

Hogy láthasd azokat
Kik már ismerik titkomat
Kiknek mindent elbeszéltem

Ismerni fogod Szeretetem okát
Csak hajolj Hozzám közelebb
Hajolj a Kereszthez egészen

Mit tehetnék érted

Nem kértél semmit
Rám bízta mit adok cserébe

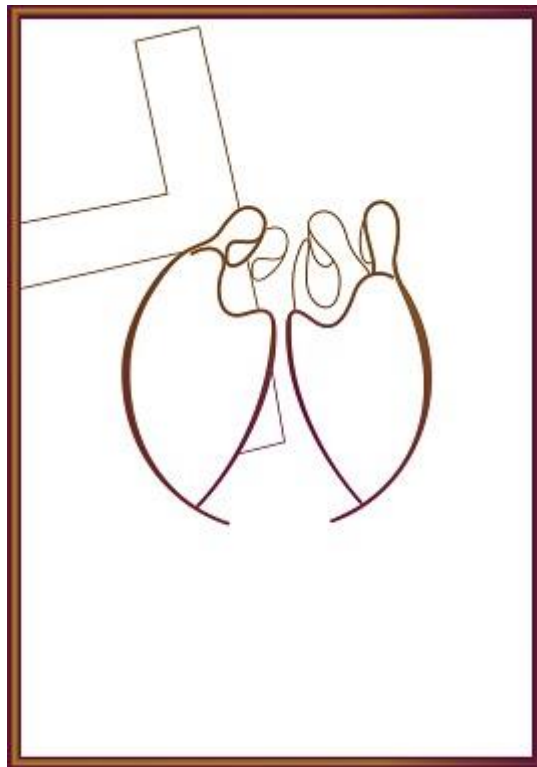
Nem mondtál semmit
Rám bízta mit veszek észre

Szótlanul vártál
Az Ítélet minden pillanatában

Melléd állok-e
Vagy sodródok a tömeg forgatagában

Rózsák

A töviseket én ápoltam
Szíved tövisektől vérzik
Azokat én neveltem
Melyek fölértek az Égig

Nem fordulok el

Istenem

Nem, nem fordulok el
Látni akarlak és nézni
Szereteted miként nem fogy el

Köszönöm, hogy ott lehetek
Szűz anya mögött
Sebzett Szeretetedhez hasonló
Megtört lelkek között

Ahol a Csönd a Szeretet
Akit nem ért meg senki

Csak, aki mindent elfogad
Aki
Ha szenved sem tud nem szeretni

Tele kosárral

Jézusom
Mit hoztam Neked

Rengeteg bűnt fájdalmat
Sebeket

Nem mondok
Nem mondhatok neveket.

Kérlek tedd fölé kezed

Hulló Véred által
Tisztítsd meg gyógyítsd meg
Áldd meg ezeket

Nem kellesz senkinek?

Út közben, alig lehet eljutni Hozzád
Csak egy-egy pillanatra

Keresztre feszítve, már nem vagy útjában senkinek
Magányodban hagynak Magadra

Milyen csönd van
Egyre sötétebb

A Világ végét érinthettük
Határát, lehetőségeinknek

Ez most, a Te szótlanságod
A Te dermedt mozdulatlanságod

Egy időre elhagyott minket jelenléted
Rémülten sikoltott föl a riadt Természet

A mi, Szeretet nélküli Világunk
Ahol annyszor döbbenet állunk

Szereteválaszra várva
Ahol újra, Irgalmat találunk

Jártál velem

Jártál velem mindenütt
Amerre jártam
Láttad minden tévedésem
Amit csak kívántam

Láttad elesésem
Csak én nem láttam
Hogy ki az, ki mindig fölemelt
Miközben újra saját útjaimat jártam

Azt nem tehetem

Legalább a kereszti
Hadd lehessenek Veled

A keresztig
Hadd kísérjelek

Hogyan is tudhatnám
Mit jelent a Föltámadás

A Sebekkel teli Irgalom
S a Megváltásban tisztuló számadás

Hogyan is tudhatnám
Ha nem követhetnélek

Ha nem tudhatnám meg soha
Hogyan is szerethetnélek

Kiforgatott igazság

Kiforgatjuk minden szavadat
Csak hogy bűnt ne ismerjünk

Amit nem mondtál, mintha most sem mondanád
Félbe maradt gondolataidat, mi befejezzük

Szavaidat lefordítjuk saját ízlésünkre
Csak vágyaink törjenek mielőbb felszínre

Kínzásodból nem akarunk megérteni semmit
Elismerésre törekszünk

Sebeinket akarjuk, hogy megértsed
Akaratunkért szól minden küzdelmünk

Összekulcsolt kézzel fohászkodunk
Melyből alig születik imádság

Kereszted mellett száanalom nélkül elfutunk
Késő lesz rádöbbenni, mi volt az Igazság

Jézust sírba helyezik / 1

Pihend át ezt az éjszakát
Ebben a mélységes csendben
Hol sötétség borul Rád
De remény gyullad alvó szívemben

Egyszer újra viszont látlak
Lelkem az ígért öröme találhat

Ebben a mélységes csendben
Ismered szívemben a sötét éjszakákat

Kezedbe ajánlom lelkemet

Kiáltásodra megrendült a Föld
És a végtelen Szeretet
A világra sötétség borult
És rémülten várta ítéletedet

Csend volt
A Teremtőlélek úgy tűnt, félrevonult
A Megváltás elkezdődött
És Áldozatának vére vétkeinkre hullt

Naponta ismétlődő újabb Áldozat
Melyre az Isten letekint
Újra emelve előtte és újra idézve
A fájdalmakat és a kint

Csend van
Kehelybe hullik az Áldozat vére
Előtte meghajolnak az angyalok
S együtt könyörgünk bocsánatért, a bűnökért cserébe

Jézust sírba helyezik /2

Pihenj Istenem
Elűztük talán minden álmod

Ebben a csendben újra éled
Ebben a csendben újra megtalálod

Segíts nekem

Maradj még
Maradj velem
Keresztem tövében ne hagyj magamra
Segíts nekem

Ha rám nézel
Arcomat véresnek látod
Gondolod az Isten vert meg
És csúnyán megalázott

Ha sebeimet nézed
Ne fordítsd el arcod
Áldozatomat megérted
És néma szavaimat is hallod

Maradj még
Köszönöm, ha csak itt vagy velem
Ne hagyj magamra
Segíts nekem

Halál reá?

Nincsen más törvény
Csak, amit mi ismerünk
Az Isten sem lehet más
Vagy nem a mi Istenünk

Ha eltaszítjuk
Magunkra maradva elveszünk
És magányba taszítva
Magára marad az Istenünk

Visszavártál

Vártál Istenem
És hagytad ámulni lelkem

Hagytad, hogy Szerelmed
Magamhoz öleljem

Hagytad és csendben visszavártál
Lehajtott fejjel előttem álltál

Látni kívántam az Isten Örömét
És Szeretete titkát, hogy a Kereszt is Tiéd

Látni kívántam, és csodálni csendben
Hagytad Istenem, ámulni lelkem

Visszavártál, hogy Irgalmad engem
Csendben átöleljen

Ugyanúgy

Ismernünk kell az isteni Keresztet
Tudnunk kell, mitől szép, és mitől lehet még szebb

Közel kell mennünk.
Szívedhez egészen közel kell lennünk

Ismered szívünk vágyait, hová vissza-visszajárunk
Közel kell jönnöd, hogy Hozzád találjunk

Ismered keresztjeinket
Tudod, miért kedvesek, és mitől olyan szépek

Mikor az Isten Szíve dobban, halkabban a néma csendnél
Ez a csend szólal meg Szívünkben, minden keresztnél

Feltétel nélkül

Van, amit a Szentjeid csak elfogadni tudnak
És irigylésre méltón megszeretni
A Kereszt által megérteni minden reményed
És gondolataidat feltétel nélkül követni

Irgalom virágai

Virágot hintek lábaid nyomába
Szirmaik véresek

Csokorba szedve és följajánlva
Isten előtt méltók és kedvesek

Szeretsz engem?

Tudod, hogy szeretlek
De fáj, hogy annyiszor kérded

És mindig olyankor
Mikor elhagylak Téged

Szédülés

Keresztjeinkből mindent megértesz
Mert ezt a keresztet, az angyalok is ismerik
Ha nem ismertek még fájdalmat
A legnagyobbat szótlanul csodálják; az istenit

És ismerik annak, minden másolatát
Melyet nem vetünk el soha
Melyben a Szeretet teljesebb
És egyetlen örömünk oka

Gyönyörű, és tiszta
Irgalommal átitatva kapjuk mindig vissza

Ezt a kegyelmed adod mindenkinek.
És ha nem értené senki
Lelkét észrevétlen elszédítéd
Hogy magadhoz fel tudd emelni

Lépésenként

Szűzanya

Haladjunk lépésenként csendben
Ami szívedben történt, történjen meg bennem

Haladjunk Jézus nyomában
Lassan, hogy a Szeretet nyomait lássam

És forduljunk vissza
Kezdjük, előről, és megint újra

Ha fáradnál, ülünk le kis időre
Szavaid szívembe vésődnek örökre

Hajtsd fejed, ölembe

Hajtsd fejed ölembe
Hadd ringassam az Istennek szívét
Hadd vegyem végtelen Irgalmát kezembe
Legyen minden szerelmem a Tiéd

Mit tehetnék érted?

Ami Benned zajlik
Átmossa lelkem
Szíved benső csendje
Csend, a szívemben

Gyönyörű Szeretet
Sebeinkkel megérintve
Csak szeretet marad nyomodban
Csak a szeretet, Belőled merítve

Jó veled

Mikor Beléd kapaszkodtam
Azt hittem, könnyebb lehet minden
Könnyebb is lett egy darabon
De belém kapaszkodott azonnal az Isten

Mintha szerelmét fogva tartanám
Csakhogy mellettem maradjon
Mintha rám borulna olykor teljesen
Csakhogy el ne hagyjon

Csendes szeretet

Oszlophoz kötözték
Melynek okáról én tudok

De csöndesebb voltam Nálad is
És csak Te tudtad, miért hallgatok

Ki vagy te?

Ítélsz, és büntetsz
Aki nem kedves számodra
Mindenkit eltüntetsz

Leülsz
És kérdőre vonsz engem
Hibákat találsz magadon kívül, és bennem

Ki vagy Te
- Ezt a kérdést, alig ismered
Hatalmad van dönteni
De magad előtt lehunyod szemed

Ki vagy te
Imádsz mindent, amit csak szeretsz
Istent kerülve
A magad ura lehetsz

Ki vagy te
A fájdalmat, a szenvedést is ismered

És engem nélkülözve
A gyógyulást is máshol keresed

Ki vagy te
Én, minden nap előtted állok
Ha megtagadsz is
Mindig, más döntésre várok

Ki vagy te
Számomra a legkedvesebb
Mikor nincsen hatalmad semmi
És semmid sem marad, csak a szeretet

Szent sebeid által

Szent sebeid által
Gyógyíts meg engem

Szent sebeid által
Gyógyítsd meg a lelkem

Szent sebeid által
Érints meg engem

Szent sebeid által
Érintsd meg a lelkem

Érintsd meg titokban
Hogy elcsendesedjen

Gyógyítsd meg teljesen
Hogy Tiéd lehessen

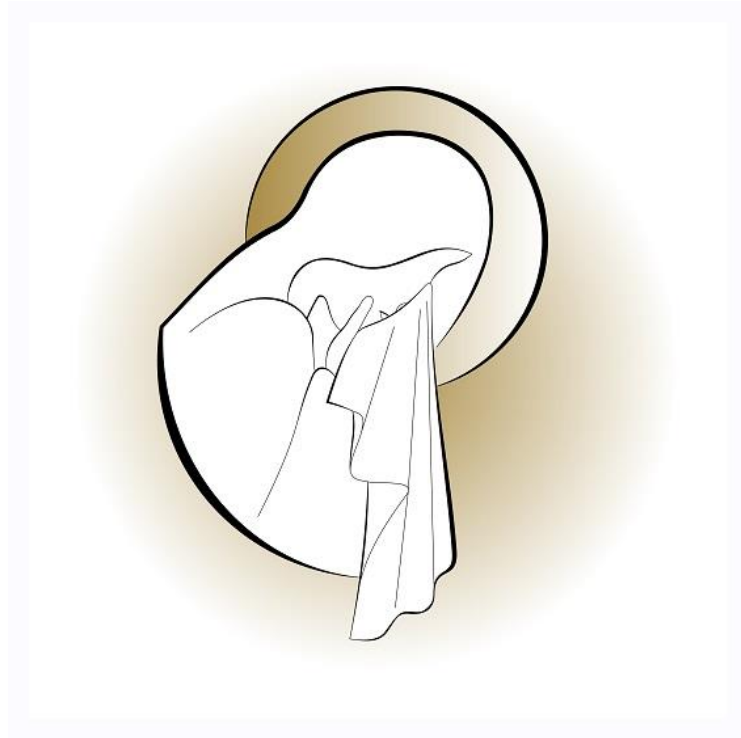
Mielőtt érintenék

Mielőtt érintenék
Már nem vagy itt
S ha azt hinném, megtalálalak
Nem marad semmim, csak a hit

Itt jártál

Itt jártál Istenem
Örömben és bajban
Kiáltást hallottál
A keresztről halkan

Itt jártál Istenem
Talán észre sem vettem
És hagytam magamat ismét
Meglepni a csendben

Milyen csend van

Milyen csend van
Mikor a keresztt előtt tétlenül állok
S nagyobb a csend
Mikor nagyobb szeretetre vágyok

Mintha távolból
Egészen messziről közeledne
Méllységek után kutatva
Parányi szereteteket keresve

Nem tudnék rólad

Kereszted előtt
Mozdulatlan álltam

És a fagyott csendben
Szeretetre vágytam

Ismerem ezt a magányt
Ismerem régóta ezt a csendet
Közrőlől láthatom mennyire más
Ha csak a távolban kereslek

Csak közrőlől láthatom Arcodat
A távolból mosolyodat sem ismerem
Fájdalmaidról sem tudnék semmit
És nem tudnám, hogy Te vagy az Istenem

Eljöttél hozzám

Arcomat, testemet
El kellett, hogy fedjem
Ismersz-e Istenem
Megismersz-e engem

Látom
Amint tekintetemet keresed
És rongyaim alatt
Szívemre teszed a kezed

Most szemtől szemben
Közrőlől látlak
És láthatom mosolyod
Amit csak lelkem csodálhat

Eljöttél elé
Hosszú utamon rám találtál
Mintha tudnád
Hogy ott voltam én is a keresztfánál

Mintha emlékeznél mégis
Hányszor visszatértem
S most Te jöttél hozzám
Eljöttél miattam, és értem

Szeretet feltja

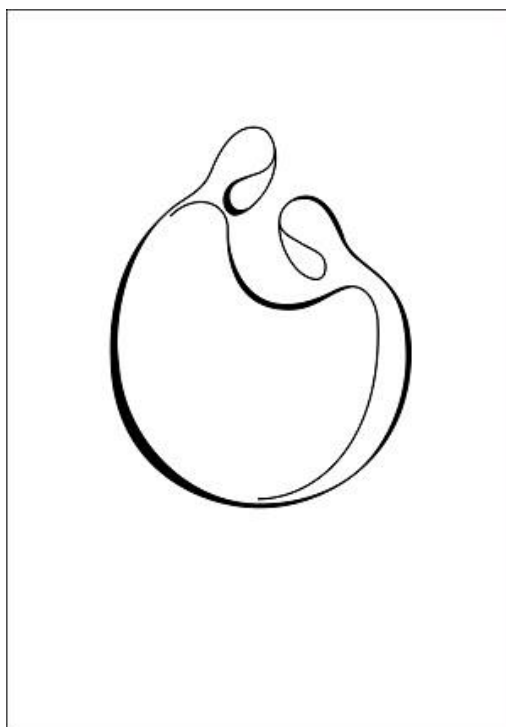
Keresztet tövében
Mindent összeszedtem
Mindenben, mindenütt
Szerelmed kerestem

Magamhoz öleltem
A Szeretet jegyeit
És szívembe rejtettem
Gyönyörű Sebeit

Hagytam
Hogy áthasson teljesen
Tudni akartam
Milyen az isteni szerelem

Hagytam
Hogy megérintsen
Hagytam
Hogy elszédítsen

Egy görbült szeg
Felsértette tenyerem
A Szeretet foltja hullt
Szerelmünk cseppje Istenem

Egyetlen út

A Szentek, saját keresztjükön keresztül is, arra a szeretetútra találtak, melyet agyon fogalmazunk ma is saját igényeink szerint, saját igazságok rabjaiként. Belefulladás ezekbe, egymást is megfojtva, ha nem engedünk lehetőséget az isteni közeledésnek.

Nem vagyok ott

Nem vagyok ott
Ahová szegeztetek
Azon a kereszten
Ne is keressetek

Más keresztek
Feszítik karjaimat
Más szegek ütik
Lábaimat

Más akaratok szegei miatt
Vagyok csendesebben
Amikor nem tudjátok
Miért is vagyok tehetetlen

Amikor tárt karokkal
Várlak bennetek
De bezárt ajtótokon
Hiába zörgetek

Hiába kiáltanék
Hangosan
Vágyaitokat hallom
Zajosan

Nem ott vagyok
Ahová szegeztetek
A csöndben megtaláltok
Keressetek

Ne felejtse el

Találtam egy szeget Istenem
De eltitkolom
Ahol felejtetted
Én is ott hagyom

Emlék, és üzenet
Szeretettel
Magammal viszem
S átadom majd egyszer

Átadom majd
Szeretettel
Szívembe rejtetted
Ne felejtse el

Levél hozzád

Írtam egy levelet
Kereszted tövében
A szerelemről szólt
Emlékszem

Nem azt írtam
Hogy Zsidók királya
Amit én írtam rá
Már senki sem látta

Amit akkor írtam
Az eső eltörölte
Záporként hulltak
Könnyeim a földre

Valamit írtam
Ami kimondhatatlan
Olyasmiről
Mely megfoghatatlan

Mely Szent
És érinthetetlen
S ha nem jönnél közel
El is felejttem

De újra lángol
Szinte éget
Mintha Téged
Érintenélek

De nem
Nem tehetem
Sebeidre kezem
Nem helyezhetem

Leírom
Ami kimondhatatlan
Miközben érintem
Ami megfoghatatlan

Ráírtam nagybetűkkel
Szerelmemnek Ára
De a zápor mosta el
S így senki sem látta

Kereszted előtt

Amikor elnémultsz előttem
Tehetetlen Isten
Összekulcsolt kezemből is
Kifolyik minden

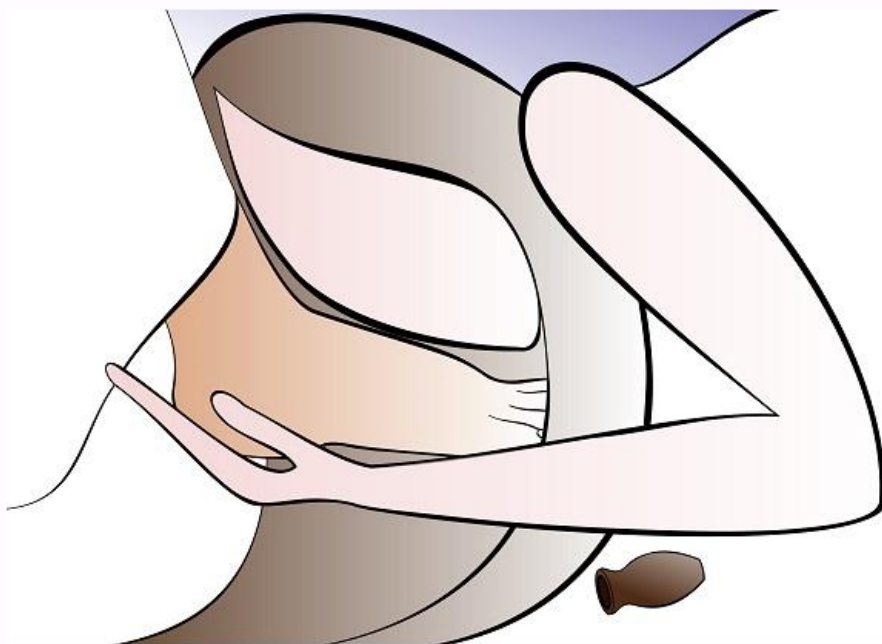
Mi marad szívemben
Ha elillan minden vágyad
Mi marad lelkemben
Hogy keresve megtaláljad

Mi marad nálad
Ha eltűnik minden vágyam
Szívembe rejtett szerelmed
Kell, hogy megtaláljam

Néma üzenet

Hány szöveget üthettem kezeidbe
Mikor mozdulatlaná tettelek
Hányszor fordultam el Tőled
Mikor segítségemre újra kértelek

Mikor maradt a hosszú csönd
Hogy újra Rád találjak
És maradt a néma üzenet sokáig
Hogy várjak

Szívedre hajoltam

Kereszted mellől
Csak a csendet loptam
Vittem magammal
Ahányszor ott voltam

Csendet vittem
Szomjas lelkemnek cseppjeit
Onnét merítettem
Szerelemünk kincseit

Csak a csend maradt
Amint újra visszatértem
S félrehajtott tekinteted
A szemeidet néztem

A csend hajolt hozzám
S átölelt akkor mozdulatlan
Mintha karjaidba zárnál
És ismét a szívedre hajoltam

Tükrödben

Hányszor néztem tükrömbe
Hozzád közeledve
Kísértéseimen keresztül
Minden fényemet veszítve

Mikor szédült zuhanásban
Magamra maradtam
És kereső szavadra
Irgalmad ölelését hagytam

Mikor csak ez maradt
És nem maradt már semmim
Tükröt tartottál lelkem elé
Arcod felismerni

Beletekintve
Magasságod mélységeit láttam
És szerelmed Sebeiben
Sebeim csodáltam

Más lett hirtelen
A megváltás fényében minden
Mikor sebeimet titkon magadra vetted
Minden küzdelmemben

II.

Feltámadás

Felhők vonuljatok

Felhők vonuljatok
Ne takarjátok a fényt
Ne takarjátok a napot

Szentlélek
Fújj egy óriásit
Egy nagyot

Tárj ki minden ajtót
Minden, zárt ablakot

Szívemből söpörj ki
Minden kacatot

Minden ládáról üss le
Pántolt lakatot

Nézd át a szívem
Rejtett fiókjait

Szentlélek
Várok
Várok Valakit

Jézusom
Már itt vagy
Mi történt Veled

Sérült
És véres a tenyered

- A pántolt ládákat
Pakoltam
Ami bennük volt
Az volt a legnehezebb

Szentség előtt

Nincsen messze
És nincsen távol
Elérlek Istenem
Lehetek bárhol

Nincsen magasság
És nincsen mélység
Jelen vagy Istenem
Teljes Mindenség

Nincsen nagy
Csak még nagyobb

Végtelen Irgalomban
Szeretet dobog

Hallod ezt a lüktetést
Szívek dobbanását
Örömteli lelkek énekét
Dalolását

Ismered ezt a fényt
Az Öröm színeit
Érintésednek zengő
Csendülő hangjait

Ismered a Szeretet tündöklő fényeit
Ezt a csodás harmóniát
Hol a Mindenséget béke
És lelkünket, végtelen Irgalom járja át

Változó kor

Már nem homokba írva tanuljuk az abc -t
Egyetemekre járunk

Más a divat
Más igényeinknek hódolunk
Mások a követelmények
Az elvárások

Mások a törvények
És mások a szokások

Futunk a busz után
És késésben maradunk
Nem érjük el sokszor azt
Amit akarunk

Mások az elvárások
Elvárásaink egymás felé
Nem sok marad abból
Ami az Istené

Húsvétkor megállunk
Vagy Karácsony Szenteste hirtelen
Isten titkait érintjük a földön
Idelenn

És már futunk tovább
A titok, titok marad
Egy év múlva ismét csodáljuk
Az isteni titkokat

Hány perc telik így el
- Hónapok, évek
Repülhetnénk Istenhez közelebb
Ha el nem repülnének

Hiába kosztüm, a felszín
Isten, nem ölt új ruhát
Sokszor nézheti egymaga
Szeretet Áldozatát

Mely nem változik
Mindig ugyanaz marad
Jézus, a kereszten
Miattam, értem, mindannyiunkért
A Legszebb Áldozat

Szívemre hajolsz

Mikor szívemre hajolsz
Mindent megértek
Közelebb van akkor örömöd
És közelebb van hozzám szenvedésed

Irgalom csodálata

Rajtunk múlik, hogy a szenvedéstörténet pillanatait mennyire engedjük magunkhoz közelebb, vagy mennyire közeledünk feléje.

Távolabbról lehet beszélni Róla, vagy éppen már szóba se jön. Közelében azonban olyan csönd van, ahol minden elnémul körülötte. Mert abban a csendben, nincs is jelen más, mint az Irgalom, és a Szeretet csodálata.

